

Jana Brzobohatá (70):

VÁLEČNÉ PROŽITKY OTEVŘELY MIMOSMYSLOVÉ SCHOPNOSTI

O Janě Brzobohaté z Brna už mnozí z vás slyšeli. Kdysi úzce spolupracovala například s Karlem Kožíškem (1921–1995), fenomenálním léčitелеm a otcem automatické kresby. Společně se podíleli i na převratném výzkumu diagnostiky chorob v hustopečské nemocnici pod záštitou tamějšího primáře Lubomíra Olivy. Lékaře, který si na základě úžasných výsledků této ojedinělé studie mohl ověřit, že existují věci mezi nebem a zemí, jež nelze přehlížet.

Část
první

Já jsem na Janu Brzobohatou dostala skvělé reference od své kamarádky. Ptala se mě: „Už jsi požádala Agape Brno o automatickou kresbu? Je to skvělý způsob, kterým si můžeš ověřit, jak pokračuješ na své duchovní cestě.“ Vůbec jsem tehdy netušila, o čem Dominika mluví, ale má zvědavost s dalšími informacemi ještě narůstala. Na druhou stranu jsem si byla vědomá, že každý člověk je tvor omylný, a říkala jsem si – jak mi může žena, která mě nikdy neviděla, na dálku pomocí automatické kresby říci, na jaké úrovni duchovního vývoje je má duše? A jak mám vědět, že její napojení je správné? Vždyť v dnešní době se automatické kresbě věnuje kde kdo... Jenže čím více jsem po této tajemné ženě pátrala, tím jsem byla zvědavější. Postupně jsem se dozvíдалa, že Jana Brzobohatá je celou řadou zkušených esoteriků oceňována

nejen za to, jaká je uvnitř, ale hlavně pro své snadno ověřitelné výjimečné schopnosti a silné mimosmyslové vnímání. Osobní analýzu svých jemnohmotných těl si u ní nechávají vypracovat i významné osobnosti z politického, společenského a kulturního života. Byla jsem vděčná, když i navzdory pracovnímu vytížení souhlasila s naším osobním setkáním.

Přijela jsem za ní do Brna do její skromné kanceláře, podívala se jí do očí a z nich jsem v každém okamžiku četla obrovskou moudrost, nadhled a pokoru vůči vlastnímu poslání. Povídalý jsme si dlouho. O jejích začátcích, výzkumech, na nichž se podílela, o její pomoci lidem, kteří se na ni stále obracejí. Věřím, že v tomto dvoudílném seriálu najdete informace, které mohou přinést další střípek do vaší mozaiky vlastní duchovní cesty...

řilo obhájit i před komisí. Automatická kresba byla už v roce 1989 uznána jako vědecká diagnostická metoda.

☞ Jak je ale možné, že se na to zapomělo? Nad automatickou kresbou si stále mnoho lidí ťuká na čelo.

Na výsledky studie zapomenuto nikdy nebylo, jen se o nich zatím oficiálně raději mlčí. Velkou roli v tom samozřejmě hraje i fakt, že přesnou diagnostiku zdravotního stavu člověka nedokáže určit každý, protože je k tomu zapotřebí určitého duchovního poznání. Další zvláštností je, že se nerovnováhy na jemnohmotných tělech objevují ještě mnohem dříve, než propukne fyzická nemoc, kterou je možné ověřit lékařskými metodami. To se stalo kupříkladu i panu Kožíškovi. Pan doktor Oliva mu dal »přezkoumat« pacienta po prodělaném srdečním infarktu, kterého propouštěl domů jako medicínsky zdravého. Byl úplně bez obtíží. Pan Kožíšek (i když o pacientovi neobdržel žádné bližší údaje) ho varoval, že pacientovi hrozí v blízké době další těžký infarkt. Ale nedalo se nic dělat, pacient byl po lékařské stránce zcela zdravý, a měl tedy právo odjet domů. Po cestě však zkolaboval a zemřel. Doktor Oliva si to později vyčítal. Nemohl pochopit, jak je možné, že mu přístroje neukázaly sebemenší možné potíže nebo nesrovnalosti.

...k načtení informací o dané osobě jsem potřebovala znát jeho jméno, datum narození a případně barvu očí...

☞ Ale na auře už to vidět bylo.

Ano. Dobrý léčitel, který umí číst v jednotlivých jemnohmotných energetických obalech aury, dokáže rozpoznat nejen již dávno prodělané nemoci nebo aktuální zdravotní problém, ale i obtíže, které hrozí v blízké či hodně vzdálené budoucnosti. A to je také důvod, proč se z medicínského hlediska hůře ověřují. Změna psychického stavu a životního stylu, tedy včasná prevence, mohou mnohé změnit. To, že léčitel vidí možný problém na aurických tělech, ještě neznamená, že nemoc v budoucnu na fyzickém těle stoprocentně vypukne. Záleží na člověku samotném, zda včas pochopí, co dělá špatně, a změní to.

☞ Takže jestli to správně chápu, tak jste před vlastní diagnostikou zdravotního stavu pacientů vůbec neznali.

☞ Na vašich webových stránkách je uvedeno, že už v roce 1989 byla automatická kresba uznána na základě testů psychotronické laboratoře v Praze za vědecky ověřenou diagnostickou metodu. To mě, přiznám se, velmi zaujalo. Jednalo se o laboratoř českého vědce, fyzika Františka Kahudy, který se zabýval pokusy s psychotronikou?

Ano, přesně tak. V jeho stopách dnes pokračuje Ing. Vlastimil Bažant s kolegy. S Karlem Kožíškem jsem se účastnila speciálního výzkumu v Hustopečích, kdy jsme určovali lékařské diagnózy pouze na základě nic neříkajících čísel pacientů, která nám byla přidělena badateli. Výzkum se také zabýval bioenergií a léčitelstvím v rámci terapie bolestí hlavy a dalších doprovodných syndromů. Jinak řečeno, zkoumalo se, zda léčitelé dokážou působením bioenergií uzdravit jen těžko léčitelné bolesti hlavy. Prokázalo se, že ano.

☞ Už tehdy jste měla léčitelské schopnosti?

Pokud ano, nevěděla jsem o tom. V době, kdy se výzkum připravoval, jsem byla schopna vidět auru, a tak mě pan Kožíšek požádal, abych jezdila s ním. Vysvětloval mi, že on auru lidí schopen vidět není, ale používá diagnostiku zdravotního stavu prostřednictvím automatické kresby, s jejíž pomocí je schopen stav aury zakreslit a podrobně popsat. Požádal mě, zda bych mohla zakreslovat to, co vidím při pohledu do aury konkrétního člověka, abychom pak mohli naše výsledky porovnávat. Líbilo se mi na něm, že na to šel vědecky – toužil mít zpětnou vazbu. Nebyl to léčitel, který by už dopředu tvrdil, že je neomylný. Naopak. Neustále jsme se kontrolovali navzájem a neuvěřitelné na tom bylo, že jsme oba v podstatě docházeli ke stejným závěrům. Toto všechno bylo pečlivě kontrolováno a zdokumentováno primářem Olivou, který výsledky studie po ukončení výzkumu obhajoval na vědecké konferenci v Praze. A nutno říci, že se mu ji poda-

HLEDÁTE KONTAKT?

Jana Brzobohatá
www.agapebrno.cz

Pokračování na str. 54-55 »

Ne. Každý z nich měl své číslo, které nám bylo dáno na papírku. Později jsem se také začala zabývat automatickou kresbou a k načtení informací o dané osobě jsem potřebovala znát její jméno, datum narození a případně barvu očí, abych se na ni dokázala napojit. V takových případech seděl tento člověk za oponou, abych na něj neviděla, a nebylo možné nemoci »odhadovat«, jak by zřejmě řekli skeptici. Těch několik informací, které jsem uvedla, mi stačí k tomu, abych si v duchovní sféře načetla záznamy o jeho zdravotním stavu nebo jeho duchovním napojení. Nic víc znát opravdu nemusím.

Jak se stalo, že jste začala vidět auru člověka?

Všechno to začalo, když mi bylo asi třicet let. S manželem jsme tehdy žili v Iráku v období občanské války a byli jsme každý den vystaveni nebezpečí i smrti. Zažili jsme bombardování i střelení v ulicích, hlad a bídu. Všude okolo nás bylo velké utrpení a s každým novým dnem přicházely obavy, zda ten den není naším posledním. Bylo to kruté a v tomto těžkém, přes rok trvajícím období neustálého strachu jsem začala vidět barevné obrysy kolem lidí, věci a zvířat a světélkující záblesky, které mi nedávaly smysl. Začala jsem přemýšlet nad tím, jestli nemám nějakou duševní poruchu, a válka se na mně tímto způsobem nepoděpsala. Po návratu domů to nepřestávalo, a tak jsem šla nejprve na oční oddělení, kde mě pečlivě vyšetřili a řekli mi, že s očima nic nemám a že to zřejmě bude psychické. Proto mi doporučili psychiatrii. Šla jsem tedy do Bohnic za panem doktorem Hermanem – dnes už bohužel nežije – aby mě podrobně vyšetřil.

Jak to probíhalo?

Popisovala jsem mu, co vidím, a dlouho jsme si povídali. Díval se na mě s úsměvem a nakonec mi k mému velkému překvapení vysvětlil, že žádnou psychickou nemoc nemám, jen jsem schopna vidět aury. Nechápal jsem, o co jde a proč se to děje právě mně. Nikoho se stejným »postižením« jsem neznala. Vysvětloval mi, že se s tím setkává docela často, jen se o tom moc nemluví. Pan doktor Herman byl prvním člověkem, který mi byl schopen na rovinu říci, co se mi děje. Tvrdil, že je to dar, kterého bych se neměla bát, ale přijmout ho a pomáhat nemocným lidem, kteří to potřebují. Doporučil mi, abych se spojila se společností, která se zabývá psychotronikou, protože budou znát způsoby, jak se mohu naučit neustálé světélkování i vypínat. Musím se totiž přiznat, že jsem s tím měla ze začátku velký problém. Neznala jsem způsob, jak to »vypnout«, a to mě hodně ničilo. A byl to i jeden z důvodů, proč jsem se seznámila s panem Kožíškem.

Klobouk dolů před panem psychiatrem.

Ano, klobouk dolů. Jsem mu za jeho otevřenost a esoterní pohled na svůj problém vděčná.

Vzpomínáte si na první setkání s panem Kožíškem?

Na to se nedá zapomenout. Ukazoval mi své kresby a ptal se mě, zda už kreslím také. Bázlivě jsem zavrtěla hlavou. Sice jsem malovala už od dětství, ale v tu chvíli mi nepřišlo, že by moje kresby

Zkoušíme se navzájem, zda je naše napojení stále správné a je s námi stále vše v pořádku. Jinak bychom nemohli spolupracovat...

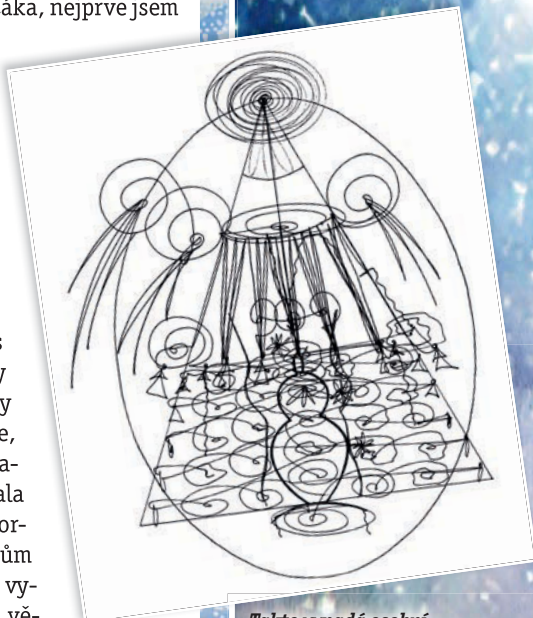
mohly být pro tak výjimečného diagnostika něčím zajímavé. Až později mi došlo, že tam určité zvláštnosti byly. Už od dětství jsem malovala především tváře a lidské postavy, které byly buď velmi hezké, nebo ošklivé, až strašidelné. Často z nich vystupovaly blesky, vlnovky, hroty atd. Byla to intuitivní kresba, jenže to jsem ještě tehdy nevěděla. Myslela jsem si, že takovým způsobem kreslíme všichni. Mně ke štěstí stačilo, že jsem se svými malůvkami celé dětství řídila. Když jsem si kupříkladu měla sednout vedle nějakého spolužáka, nejprve jsem si ho nakreslila.

A co z toho vyplynulo?

Pokud byla kresba hezká a příjemná, kamarádila jsem se s ním, a pokud ne, snažila jsem se mu vyhýbat obloukem, aniž bych to nahlas zdůvodňovala. Kresby pana Kožíška však byly úplně jiné, než ty moje, a tak jsem se automatické kresbě nezabývala a veškerou svou pozornost věnovala pokusům s aurou. Můj manžel, vysokoškolský učitel a vědecký pracovník, mě doma často zkoušel a dělá to vlastně dodnes. Já jsem za to vděčná, protože i já patřím mezi lidi, kteří si rádi věci ověřují.

Je zcela pochopitelné, že vám zpočátku manžel možná nevěřil.

V tom, co dělám, mám jeho maximální podporu už od začátku a kupodí-

Takto vypadá osobní analýza jemnohmotných těl, kterou zakresluje prostřednictvím automatické kresby Jana Brzobohatá. Kresba každého z nás je jiná a má odlišný výklad.

vu skeptik není, i když má technické vzdělání. Nemá už důvod pochybovat a hodně mi fandí. Ale pamatuji si na jednu trochu úsměvnou historku, už je to hodně dávno. Zcela nejjasněji jsem aurická těla člověka viděla v naprosté tmě, a tak si manžel stoupl do rohu místnosti a povídá: „Takže jestli opravdu tak zářím, přečti mi titulky z novin, které jsem si teď vzal do ruky.“ Já mu je přečetla. Všechny. A on na to: „Tak tohle mi jako důkaz stačí.“ Přesto mě zkouší dodnes, a já jsem za to ráda. Stejně tak to dělají moji kolegové v Agape Brno. Zkoušíme se navzájem, zda je naše napojení stále správné a je s námi stále vše v pořádku. Kdyby mezi námi byla nedůvěra, nemohli bychom spolupracovat.

✚ Nemohu než souhlasit. Je to hezké.

Nedávno mi manžel řekl: „Jani, za ty dlouhé roky, co to děláš, už jsi nakreslila desetitisíce automatických kreseb různým lidem. A pokud tě někdo požádá, abys některou z nich nakreslila zpětně k datu, kdy jsi ji kreslila naposledy, má stejný výsledek, a to už o něčem vypovídá. Je nutno to vzhledem k obrovskému rozsahu brát jako vědeckou práci.“ A já na to: „Ale před kým bych takovou práci mohla obhájit? Vždyť to vědce nezajímá.“ A manžel se usmál, pohládl mě a dodal: „To je jedno. Hlavně, že to pomáhá lidem.“ Mluví mi z duše.

✚ I já jsem si už měla možnost ověřit, že automatická kresba jemnohmotných těl člověka, kterou děláte každé duši na míru, je unikátní. Byla jsem nadšena z toho, jaké všechny informace dokáže v rámci duchovního vývoje načíst.

Trvalo mi to mnoho let, než jsem propracovala jednotný systém, který mi umožnil popsat a srozumitelně vysvětlit jednotlivé symboliky a znaky...

Myslím si, že ke komu má tato informace přijít, k tomu přijde. V poslední době se duchovní napojení i dříve spíše skeptických lidí začíná měnit, začínají svět a celkovou duchovní filosofii vnímat v úplně novém rozměru. Vedou je k tomu jejich ne vždy jednoduché životní zkušenosti. K obrovskému duchovnímu posunu dochází už jen v okamžiku, kdy se člověk této možnosti otevře a uzná, že je nad námi vyšší existence, která nás všechny přesahuje. K tomuto poznání lze dojít nejen skrze náboženství. Není to vůbec nutné, i když i v něm jsou zase ta určitá semínka pravdy. Otázkou k zamyslení je, proč stále více lidí nedokáže přijmout tradiční náboženství v původní

podobě. Myslím si, že každý člověk dokáže s pokorou a láskou duchovně pozvednout nejen svou duši, ale také duše lidí ve svém okolí. A je úplně jedno, zda je »věřící«, či nikoliv.

✚ Někdy se stačí i bezdůvodně od srdce usmát na cizího člověka. Celý se rozzáří a je na něm vidět, že bude mít už jen na základě této maličkosti lepší den.

Ano, to jsou ty pozitivní energie, které můžeme neustále šířit kolem sebe. Pokud k tomu dochází dlouhodoběji, dostanou se tyto informace o našem pozitivním naladění až do akášických záznamů, do vesmírného »katalogu«, který bude mít na naše chování zpětný dopad. Je to zákon přitažlivosti, ale o tom jste už jistě mnohokrát psali.

✚ To ano, ale neškodí si to občas připomenout. Pojdme se ale vrátit k vám. Již více než pětadvacet let se věnujete automatické kresbě, v níž zájemcům děláte jakousi osobní analýzu jejich duchovního vývoje. Jakým způsobem jste pracovala na systému vyhodnocování těchto na první pohled poměrně složitých kreseb?

Ještě dříve, než jsem začala kreslit pro veřejnost, jsem hledala způsob, který mi umožní porozumět každé čarce na obrázku nakresleném při změněném stavu vědomí. Trvalo mi to mnoho let, než jsem propracovala jednotný systém, který mi umožnil popsat a srozumitelně vysvětlit jednotlivé symboliky a znaky, jež se v kresbách objevovaly.

✚ I já mám za sebou kurz automatické kresby. Potíž je v tom, že něco zvláštního nakreslím, ale neumím to sama vyhodnotit.

To se děje na většině kurzů automatické kresby. Lidé se tam naučí uvolnit se tak, aby dokázali přijímat informace ve změněném stavu vědomí, ale už je nikdo neučí pracovat se symbolikou, která by jim přinesla užitek i v každodenním životě. A tak kreslí, ale neví co a proč. Je to velká škoda. Já jsem v počátku zkoušela malovat kresby aurických těl, stejně jako pan Kožíšek, jenže život mě zavedl trochu jiným směrem.

✚ Jak jsem se dozvěděla, poměrně nedávno zemřel váš zeť, Zdeněk Navrátil, také velmi schopný léčitel a diagnostik.

Je to smutný příběh. Zdeněk mohl být kvalitním pokračovatelem pana Kožíška, s nímž kdysi úzce spolupracoval a hodně se toho od něj naučil. Jejich kresby byly téměř k nerozeznání a oba

Pokračování na str. 56-57 ►►

tito muži měli při diagnostice naprosto stejné výsledky. Osud to chtěl bohužel jinak. Zdeněk zemřel na rakovinu, kterou předtím vyléčil u svého pacienta.

☞ To je mi líto. Můžete mi k tomu říci něco více?

Zdeněk měl mimořádné léčitelské schopnosti, celou řadu lidí vyléčil i z onkologických onemocnění. V jeho blízkém okolí byl pán, jemuž lékaři diagnostikovali rakovinu tlustého střeva. Obrátil se na mého zetě s prosbou o pomoc a Zdeněk ho chtěl vyléčit za každou cenu. Šel do toho naplno, s tak silným přáním, že si ani neuvědomil, že v tomto případě tentokrát léčitelsky zasahovat nesmí. Bylo pouze jeho přáním pána vyléčit, ale nedostal k tomu povolení »shora«. Vyšší síly si to z určitého, karmického důvodu nepřály. Jenže pro Zdenka to byla velmi blízká osoba, a tak nerespektoval pravidla týkající se karmického původu jeho nemoci, porušil je, začal ho léčit a zcela jej uzdravil... Sám ale po poměrně krátké době zemřel na rakovinu, kterou si od svého přítele »přetáhl« na sebe. Já to ovšem chápu, mohlo by se to stát komukoliv z nás. V okamžiku, kdy nám na někom záleží, chceme pomoci za každou cenu a nedbáme znamení, která nás od toho odrazují.

Je mi to dodnes hodně líto, hluboce to zasáhlo celou naši rodinu. Zdeněk si sice později uvědomil, co se stalo, že porušil zákony duchovní dimenze, ale už mu bohužel nikdo nedokázal pomoci. Karmickou zkušenost toho muže musel převzít na sebe. Stává se to, je to vyšší zákon. Proto je mi tolik líto všech léčitelů, kteří si myslí, že oni jsou těmi, kdo zachraňuje a léčí. Ale tak to není. Se svým darem se mohou s pokorou a úctou stát pouhými prostředníky mezi zemí a duchovní úrovní. Pokud pokoru nemají, většinou to s nimi nedopadne zdravotně dobře. Je mi z toho smutno. Podle mě je to jeden z důvodů, proč se ještě nemůže léčitelství tolik rozvinout, jak by mohlo. Lidé totiž mají tendence se svými dary zacházet, jako by se jednalo ryze o jejich přirozené schopnosti a osobní moc. A pak se velice snadno stane, že léčitel začne narůstat ego a zapomene, že je právě vystaven zkoušce božího řádu. Pokud nepochopí svou chybu, o svou schopnost přijde, nebo je sám nucen vyhledat léčitele kvůli vlastním těžkým zdravotním problémům. Není to žádná legrace.

☞ Jak tedy člověk pozná dobrého léčitele?

Měl by to být duchovní člověk, který je hluboce pokorný k vyšší vůli. Poznáte jej už podle toho, jak vystupuje, jak hovo-

ří. Pokud je to samé JÁ, JÁ, JÁ, je něco špatně. Dobrý léčitel ví, že je pouhým prostředníkem, který pomůže jen v případě, že mu to bude dovoleno vyššími silami. Nikomu neslibuje, že ho určitě vyléčí. Zná duchovní příčiny nemoci a umí dát člověku prospěšné rady, co má ve svém životě změnit, aby se mu lépe dařilo. Například kolena někdy mohou bolet z nedostatku pokory k životu. A také je tu finanční stránka věci. Myslím si, že léčitelství by mělo být finančně dostupné pro každého. V poslední době je to ale šilený byznys. Vybírejte dobře. Člověk, který po vás chce tisíce korun za jedno sezení, zcela jistě nebude pokorný. Já si беру jen to, co uvnitř cítím jako optimální vzhledem k času, který tomu věnuji. Ani o korunu navíc, i když mi hodně lidí říká, že dělám chybu. Já to neberu jako byznys, ale jako své poslání. A pokud vím, že je člověk v tíživé životní situaci, pomohu mu i bez nároku na honorář.

*Nelze se věnovat
pouze svým darům, je třeba
naučit se je používat
v praxi, kterou nazýváme
životem...*

☞ Asi bych měla uvést, že jste kromě jiného i vyhledávaná léčitelka.

Víte, pro mě je důležité, abych svůj duchovní život propojila s každodenní realitou. Pokud bych se věnovala pouze automatické kresbě a byla v neustálém mimosmyslovém napojení, nebylo by to pro mě v žádném ohledu dobré. Lidé, kteří nedokážou propojit naši realitu s duchovním světem, mnohdy končí na psychiatrii. Dělam to, co cítím, že je správné a že mě naplňuje. Cítím tak silnou nutkavou potřebu pečovat o druhé, že mě to zároveň ukotvuje tady na Zemi, a jsem za to vděčná. Protože díky tomu »nelétám jen s hlavou v nebesích«. V této souvislosti vám mohu pro zajímavost říci jednu zkušenost ze své praxe. Přišel za mnou mladý chlapec, který se se mnou chtěl poradit, jak má naložit se svým životem. Také mě žádal o osobní analýzu svých jemnohmotných

těl a radu, jak má meditovat, aby to pro něj bylo co nejpřínosnější. Tak jsem se ho zeptala, čím se v životě zabývá, a on odvětil, že ničím. Že jen medituje.

☞ Nepracoval?

Bohužel. I přes svůj mladý věk to byl prakticky bezdomovec, který si vydělával na jídlo občasným prodejem svých básní. Došlo mi, že žádnou osobní analýzu nepotřebuje, protože až příliš ulétával do astrálního světa. Kdybych analýzu udělala, ještě bych to zhoršila. Proč? Protože nejen jeho, ale i naším úkolem tady na Zemi je najít si pevnou půdu pod nohama a naučit se žít duchovní život přímo v realitě. Duchovně se rozvíjet v našem světě, tak jak ho vnímáme svými smysly. Doporučila jsem mu, aby si našel práci, byt a možná i slečnu a až poté můžeme mluvit o analýze.

☞ Jak na to zareagoval?

Hodně ho to zklamalo, ale já opravdu

nemohla jinak. Neměl téměř žádné napojení na tento svět a byl natolik odpojený, že mu v blízké době hrozilo psychické i fyzické zhroucení. Potěšilo mě, že si vzal má slova k srdci a začal se věnovat životu tady na Zemi. Mně nezbyvá, než mu držet palce. Nelze se totiž věnovat pouze svým darům, je třeba naučit se je používat v praxi, kterou nazýváme životem. U lidí, kteří se odtrhli od rodin a od svých životů, aby se věnovali svému duchovnímu vývoji, bývám opatrná, protože se odpoutávali od života jako takového. Ale je to velká chyba, protože vše by mělo být v harmonii a unikají jim životní zkušenosti, kterých si naše duše cení nejvíc.

✚ Rozumím. Co se podle vás skrývá pod slovy duchovní vývoj v každodenním životě?

V běžné praxi. Už od chvíle, co člověk vstane, by měl poděkovat za krásné ráno. Všem doporučuji, aby se po probuzení alespoň protáhli, protože tím roz-

proudí energii v celém těle a získají dostatečnou energetickou ochranu. Budou ji během dne potřebovat. Bez dostatku energie ani nemůžeme mluvit o duchovním rozvoji. Neměli bychom na něj sílu. Pak můžeme každé ráno přemýšlet nad tím, čím dnes budeme prospěšní svému okolí. Už jen tím, že začneme s láskou vytvářet »obyčejné« hodnoty a úkoly, se duchovně posouváme. Máme radost ze života, protože se necítíme být zbyteční a naše srdce se začne otevírat lásce k životu, ke společnosti, k přírodě a té k nejvyšší prapodstatě Veškerenstva, k duchovní dimenzi. Každý z nás, ať už se s radostí věnuje čemukoliv – třeba i uklízení nebo čištění záchodů – by si měl právem uvědomit, že to všechno má význam, protože pomáhá nejen sobě, ale i ostatním. Lásky, aktivita, harmonie v životě, respekt a úcta k Nejvyššímu řádu nad námi a morálnímu řádu. To je příklad duchovna v praxi.

✚ Mám pocit, že lidé, kteří nad duchovnem nijak nepřemýšlí, ale žijí ho v každodenním životě, bývají často mnohem duchovnější než lidé, kteří to o sobě prohlašují a hrají si na to.

Máte pravdu. Babička z venkova, která děkuje stromu za každé jablíčko, s láskou se stará o svá zvířata a povídá si s přírodou (a třeba ani nechodí do kostela), ale má vnitřní vycitňování zákonů přírody, Vyššího řádu i pokoru, může mít prostřednictvím automatické kresby pěknou analýzu duchovního napojení k Bohu. Nemusí svou lásku k životu jako takovému ani pojmenovávat, a přesto bude na vysoké duchovní úrovni.

Jsou mezi námi lidé, kteří dokážou i za nepříjemné události v životě poděkovat, protože skrze ně docházejí k poznání. Jsou velmi moudří.

A i když ví, že se občas objeví »mráčky na nebi«, chápe, že to patří k životu a že to nejsou žádné tresty za Něco. Jsou to zkušenosti, kterými se učíme, a jsou pro nás z nějakého důvodu mimořádně důležité. Jsou mezi námi lidé, kteří dokážou i za nepříjemné události v životě poděkovat, protože skrze ně docházejí k poznání. A ti jsou velmi moudří a duchovní.

✚ Říkala jste, že osobní analýzy jemnohmotných těl klientů a jiné automatické kresby vypracováváte už 25 let. Máte pocit, že se něco výrazně mění? Že se lidé znovu navrací ke své duchovní stránce?

Podle toho, co mám možnost pozorovat, tak určitě. V tomto ohledu mám pocit, že je všechno jaksi zrychlené. Duchovní posun, k němuž dříve lidé docházeli třeba za deset let duchovní praxe, je v současné době možný i za jediný rok. Jsou to obrovské skoky, jako by se duchovní vývoj lidstva z nějakého důvodu urychloval. Z lidí, kteří na sobě pracují, se rychle stávají úplně jiné bytosti. Vyzařují něco tak krásného, že to je schopno okolí bezprostředně vnímat, reagovat na to a učit se z toho. Každý člověk je svým způsobem energetický zářič, který něco vyzařuje. A lidé, kteří se s pokorou a úctou otevírají čistým duchovním prožitkům, vyzařují ze své srdeční čakry energii lásky a přinášejí čisté světlo do našich životů. A já věřím, že jich bude ještě přibývat.

✚ Někdy je těžké uvěřit, že se lidstvo posouvá do nové sféry, kde by už nebylo tolik nenávisti.

Říkáme tomu soubor dobrá a zla, světla a tmy. Aby mohl existovat život, musí být obě strany mince v harmonii. Duchovní vývoj lidí vždy provázelo utrpení a jinak tomu zřejmě nebude ani do budoucna. Víte, ono to zlo, v té podobě, jako ho chápeme, vlastně ani neexistuje. To je jen náš, neúplný pohled. Všechno má svůj vyšší smysl, i to, co se domníváme, že nemá.

✚ Příště si spolu budeme povídat o vašich konkrétních kresbách a vhlédch do andělských sfér, povíme si o strážcích karmy atd. Prozradte mi ještě na závěr, ve zkratce, k čemu mi taková automatická kresba cesty mé duše bude?

Někteří klienti si nechávají kresby vyhotovovat opakovaně, třeba s ročním odstupem, aby si je mohli porovnat a vyvodit vlastní závěry z toho, jak a proč se kresba popřípadě změnila. Zda příliš nepodléhají svému egu, materiálnímu světu, jak se jim daří zpracovávat své karmické úkoly atd. Každý člověk, jemuž kresbu vyhotovím, dostává průvodce, knížku, v níž se, věřím, dokáže velmi dobře orientovat. Každá čárka, vlnovka, nebo jiná symbolika totiž něco znamená a toto je z mého pohledu zatím nejsvědčenejší způsob, jak mohu hledajícím lidem předat »shora« informace o nich samotných, tak aby se k nim mohli kdykoliv vracet a byly jim k užítku. ■

ZÁHADY ŽIVOTA PŘÍŠTĚ:

Osobní analýza jemnohmotných těl Jany Brzobohaté zblízka: Strážci karmy • Chcete vědět, jak stará je vaše duše? Jdete po správné cestě? • Kolik máte u sebe andělů a strážců karmy? • Jak silné je vaše napojení na Boha? • V jakém stavu jsou vaše čakry? • Jak se na automatické kresbě projevují přivtělené duše?